

'Ar-Rahiq Al-Makhtoom - Den förseglade nektarn

Ar-Rahiq Al-Makhtoom - Den förseglade nektarn

(En sammafattad version av boken)

Av: Safiur-Rahman Al-Mubarakphuri

- **Bahira och Muhammed**
- **Muhammedliv fram tills profetskapet**
- **Profetskapet**
- **Kallet till Islam**
- **Spridningen och förföljelsen**
- **Hamzah bin Abdul-Muttalibs Islam**
- **Omar bin al-Khattab blir Muslim**
- **Quraish förhandlar med Muhammed**
- **Sociala bojkotten**
- **Året av sorg**
- **Dawah utanför Mekkah**
- **Al-Isra och al-Mi'raj**
- **Trohetslöften**
- **Livet i Medina**
- **Slaget vid Badr**
- **Islams framgång och inflytande**
- **Profeten Muhammedsbortgång**
- **Profeten Muhammedsegenskaper och sätt**

Muhammed ﷺ föddes i Mekkah på måndag morgon den nionde av rabbi al-awal. Hans mor hette Amina och far hette Abdullah. Hans far blev sjuk och dog under en resa när han var tjugofem år gammal, så Muhammed ﷺ fick växa upp utan en far.

Muhammeds ﷺ familj hette hashimitefamiljen. När hans farfar Abdul- Muttalib fick veta att han hade fått ett barnbarn så gick han till Muhammeds ﷺ mor, tog pojken och gick till Ka'bah, bad till Allah och tackade honom. Abdul-Muttalib gav honom namnet Muhammed ﷺ som var ett ovanligt namn på den tiden och omskar honom på sjunde dagen som araberna brukade att göra då.

Araberna, de som bodde i städerna, brukade skicka iväg sina barn till beduinerna, så även Muhammed ﷺ skickades till beduinerna som bodde i öknen. Där fick barnen växta upp och leva ett friskt liv. Där fick barnen också lära sig ett rent språk och ett bra adab - uppförande.

Han bodde hos en kvinna som hette Haleemah må Allah vara nöjd med henne. Han stannade hos Haleemah tills han blev fyra eller fem år gammal. Sedan tog hans mamma tillbaka honom igen. När Muhammed ﷺ var sex år gammal skulle han och hans mor resa till Medina.

När de var på väg hem igen så blev Muhammeds ﷺ mor sjuk och dog. Muhammed ﷺ var då sex år gammal och hade nu varken en mor eller far kvar. Så hans farfar Abdul-Muttalib tog hand om honom. Han tyckte om honom mer än sina egna barn och han var alltid nöjd med vad han gjorde. När Muhammed ﷺ var åtta år gammal dog hans farfar.

Då fick abu Talib, hans farbror ta hand om honom. Abu Talib tog hand om honom på bästa sätt. Han tyckte också om Muhammed ﷺ jättemycket. Han skyddade och hjälpte honom i många år.

BAHIRA OCH MUHAMMED ﷺ

Det hände många fantastiska saker runt omkring Muhammed ﷺ under hans barndom och uppväxttid. En händelse inträffade när han var tolv år gammal.

Han skulle resa på en affärsresa med sin farbror Abu Talib till Syrien. När de kom till ett ställe som hette Busra mötte de en munk som hette Bahira.

Bahira tog Muhammeds ﷺ hand och sade: *"Det här är mästaren av samtliga människor. Allah kommer att sända honom med ett Budskap som kommer att vara en barmhärtighet till samtliga varelser"*. Abu Talib frågade: *"Hur vet du det?"* Han svarade: *"När ni kom från Aqabah hållet så bugade sig samtliga stenar och träd, vilket de aldrig gör förutom för en Profet."*

Jag kan också känna igen honom med det sigillet av profetskapet som finns vid hans axel som ett äpple. Vi har lärt oss detta genom våra böcker".

Munken frågade Abu Talib i fall han kunde skicka tillbaka pojken till Makkah och inte ta med honom till Syrien därför att han var rädd för vad judarna kunde hitta på.

Abu Talib lydde honom och skickade tillbaka honom till Makkah tillsammans med några av hans manliga betjänter.

PROFETENS LIV FRAM TILLS PROFETSKAPET

Muhammed ﷺ arbetade som en fåraherde i Mekkah när han var ung. Han avhöll sig från sådana saker som andra människor gjorde då som inte var bra, till exempel att dyrka avgudabilder, dricka alkohol, hasardspel, han förtryckte inte någon eller gjorde andra dåliga saker.

När han blev tjugofem år gammal så reste han till Syrien som en köpman för Khadija må Allah vara nöjd med henne. Khadija må Allah vara nöjd med henne var en affärskvinna med mycket ära och förmögenhet. Hon brukade anställa män för att ta hand om hennes affärer och för det fick de en speciell procent av vinsten.

Så när Khadija må Allah vara nöjd med henne fick veta att Muhammed ﷺ var en man som talade sanning, var ärlig och hade ett vänligt sätt så ville hon att han skulle åka till Syrien och ta hand om hennes affärer, hon ville att han skulle arbeta åt henne.

Då skulle hon ge honom en större del pengar än vad de andra hade fått. Hon skulle också skicka med sin betjänt som hette Maisarah. Han gick med på det och de åkte till Syrien. När Muhammed ﷺ kom tillbaka till Mekkah så såg Khadija må Allah vara nöjd med henne att hon hade tjänat mer än hon brukade.

Maisarah berättade till henne om Muhammeds ﷺ fina sätt, ärlighet, uppriktighet och hon berättade om andra bra saker om honom.

Många framstående och berömda män hade frågat henne om hon ville gifta sig med dem, men hon hade inte gjort det. Men nu ville hon gifta sig med Muhammed ﷺ. Detta sade hon till sin vän Nafisa som genast gick till Muhammed ﷺ och talade om den goda nyheten.

Han gick med på det och de gifte sig. Muhammed ﷺ var tjugofem år gammal och Khadija må Allah vara nöjd med henne var fyrtio år gammal när de gifte sig. Hon ansågs vara den bästa kvinnan bland hennes ättlingar med lycka och visdom. Hon var den första kvinnan som Muhammed ﷺ gifte sig med.

Han gifte sig inte med någon annan kvinna förrän efter hennes död. Khadija må Allah vara nöjd med henne födde samtliga barn till Muhammed ﷺ förutom Ibrahim .

Barnen hette al-Qasim må Allah vara nöjd med honom, Zaynab må Allah vara nöjd med henne, Ruqaiyha må Allah vara nöjd med henne , Umm Kulthum må Allah vara nöjd med henne, Fatima må Allah vara nöjd med henne och Abdullah .

Pojkarna dog när de var små och samtliga flickor förutom Fatima må Allah vara nöjd med henne, dog under hans livstid. Fatima må Allah vara nöjd med henne dog sex månader efter hans död.

PROFETSKAPET

När Muhammed ﷺ var nästan fyrtio år gammal brukade han fundera, begrunda och tänka på skapelsen runt omkring honom. Han brukade ta med sig *sawiq* (korngröt) och vatten och gå till bergen och ravinerna i närheten av Makkah. En favoritplats var en grotta som hette Hiraa´.

Den låg bara två mil från Makkah och det var en liten grotta. Han brukade gå dit och bjuda vägfarare på sin mat. Han brukade att ägna det mesta av sin tid, speciellt under Ramadan till dyrkan och tänka över universum runt omkring honom.

Hans hjärta var rastlöst över omoralen och avgudadyrkan som människorna höll på med. Men han kunde inte göra något åt det. Tillbakadragenhet och avskildhet från orenheterna av livet var en nödvändig förutsättning för Muhammeds ﷺ själ.

När han var fyrtio år gammal blev han hedrad med profetskapet. Han blev det under månaden Ramadan i grottan Hiraa´.

En dag när han var i grottan Hiraa´ kom ängeln Gabriel och sade till honom: "Läs!" Muhammed ﷺ svarade:

"Jag kan inte"

Då tog ängeln och omfamnade honom våldsamt och släppte honom och sade igen: "Läs!"

"Jag kan inte"

Svarade Muhammed ﷺ. Ängeln omfamnade honom igen tills han var helt utmattad. Då släppte ängeln honom igen och sade: "Läs!"

"Jag kan inte"

Sade Muhammed ﷺ. Då omfamnade ängeln honom igen för tredje gången, släppte honom och läste några verser ur Koranen. Muhammed ﷺ repeterade dessa verser. Han darrade av

rädsla. När han kom hem till sin fru Khadija må Allah vara nöjd med henne så sade han:

”Täck mig, täck mig”

Så hon täckte honom tills han blev lugn. Han berättade sedan till henne vad som hade hänt i grottan och sa att han var skräckslagen. Hans fru försökte att lugna honom. Efter den här händelsen började uppenbarelserna att komma regelbundet och ängeln Gabriel besökte honom ibland, så Muhammed ﷺ förstod till slut att han hade blivit en Budbärare från Allah.

Kallet till Islam

Det var vida känt att Mekkah var centrum för araberna. Där fanns Ka´bah med dess avgudabilder och avbilder som Mekkaborna hade i uppgift att beskydda. Profeten Muhammeds ﷺ uppgift blev nu att kalla människorna till Islam för att leda dem på den rätta vägen.

Att kalla till sig människor i en sådan atmosfär krävde en orubblig vilja och beslutsamhet, så Profeten Muhammed ﷺ fick kalla till sig människorna i hemlighet.

Khadijah må Allah vara nöjd med henne, Profetens ﷺ hustru, var den första att anta Islam. Zaid bin Harithah , Ali bin Abi Talib och Abu Bakr As-Siddiq var de första männen att anta Islam. Sedan blev de fler och fler som blev muslimer och snart hade de blivit fler än fyrtio stycken.

Profeten Muhammed ﷺ lärde ut religionen i avskildhet till människorna som hade antagit Islam eftersom allt måste ske i hemlighet.

Bönen blev redan tidigt en obligatorisk ritual i Islam som blev fastställd för Muslimerna. Två rak´a på morgonen och två rak´a på eftermiddagen. Ängeln Jibril lärde Profeten Muhammed ﷺ att göra wuduu´.

När det var dags att be gick Profeten ﷺ och sahaba Må Allah vara nöjd med de till en dal bland bergen för att be i hemlighet. En gång såg Abu Talib dem där och frågade dem vad de gjorde. När han fick reda på att det var en obligatorisk bön, så sade han till dem att de skulle hålla sig ståndaktiga i deras utövning.

När nyheten om deras tro kom ut blev det ett allmänt intresse över hela Mekkah. Först brydde sig inte Mekkas ledare om Profeten Muhammed ﷺ så mycket, för de trodde att han

bara var en filosof. Men snart förändrades den här inställningen och de fick onda aningar.

De började iaktta Profeten Muhammed ﷺ närmare och de började att bli rädda för att hans kall skulle spridas och den vanliga mentaliteten skulle förändras. I tre år fick de sprida Islam i försiktighet men sedan kom tidpunkten då de skulle börja sprida Islam öppet.

Spridningen och förföljelsen

Profeten Muhammed ﷺ började öppet sprida tron till Allaah. Abu Talib hade lovat att skydda honom så länge han levde men Abu Talib själv ville inte ge upp Abdul-Muttalibs religion som de trodde på. Profeten Muhammed ﷺ varnade människorna för Allaahs straff.

Han började framföra vanrykte om den vidskepelse som människorna utövade i sin avgudadyrkan. Avslöja den värdelösa verkligheten, den totala maktlösheten av deras avgudadyrkan som de trodde kunde få dem att komma i kontakt med Allaah. Att allt bara var uppenbara lögner. Profeten Muhammeds ﷺ ord skapade kaos som vände upp och ner på hela Mekkah.

Mekkaborna bröt ut i förolämpningar och ogillanden. Profeten Muhammed ﷺ fick många fiender. De anklagade honom för att hålla på med trolldom. Den mest elakaste och ondaste fienden till Profeten Muhammed ﷺ var Abu Lahab, Profetens egen farbror.

Men Profeten Muhammed ﷺ fortsatte att kalla människorna till Islam. När Quraish märkte att inget kunde stoppa honom från det, så började de att kalla Profeten Muhammed ﷺ för en galen människa, för lögnare och andra saker. De började till och med att förfölja och plåga Profeten Muhammed ﷺ.

Abu Lahab tog initiativet till dessa förföljelser. De gick så långt att de till och med kastade sten på Profeten Muhammed ﷺ. Abu Lahab brukade att gå efter Profeten Muhammed ﷺ och säga till människorna att inte lyssna på Profeten Muhammed ﷺ för att han ljög. Quraish spred lögner om att Profeten Muhammed ﷺ hade en jinn i sig, att han var sinnessjuk eller att han ljög och använde trolldom.

Quraish brukade att skratta åt och förolämpa de första människorna som hade blivit muslimer. Quraish försökte med olika knep för att få profeten Muhammed ﷺ att sluta kalla människor till Islam. När ingenting hjälpte så bestämde de icketroende att de skulle ha ett möte med Abu Lahab som ordförande.

De otrogna tyckte att situationen var oroande och hade inget tålamod längre så de bestämde sig för att nu skulle de ta till hårdare metoder och börja tortera muslimerna. Det var enkelt att göra det på de svaga människorna i samhället som hade blivit muslimer, eftersom de inte hade någon makt och någon som kunde hjälpa och skydda dem.

Det var svårt för de icketroende att göra någon större skada på Profeten Muhammed ﷺ för han hade Abu Talib som skyddade honom.

Abu Lahab började att spotta mot Profeten Muhammed ﷺ. Han kastade stenar mot Profeten Muhammed ﷺ och tvingade sina båda söner att skilja sig från Profeten Muhammeds ﷺ döttrar, Ruqaiya må Allah vara nöjd med henne och Umm Kulthum må Allah vara nöjd med henne.

Abu Lahab gjorde också många andra dåliga saker mot Profeten Muhammed ﷺ. Även Abu Lahabs fru, Umm Jamil bint Harb, var delaktig i förföljelserna mot Profeten Muhammed ﷺ. Abu Jahl var också en som förföljde Profeten Muhammed ﷺ och muslimerna.

Så fort som Abu Jahl hörde om någon som hade blivit muslim och som hade hög status i samhället och mäktiga vänner, så förolämpade och hotade han honom. Men om den som hade blivit muslim var svag i samhället då skulle han slå honom och utsätta den människan för obeskrivlig tortyr. Även de muslimska kvinnorna torterades och dödades.

Men Profeten Muhammed ﷺ fortsatte att förkunna den Islamiska tron öppet. Efter månader av ökade förföljelser, då när situationen blev värre och värre, till den grad att det blev ohållbart för muslimerna, så började muslimerna att tänka ut en lösning. Så en grupp muslimer emigrerade till Abyssinien (Etiopien). Där fanns en kung som hette Ashamah Negus som var en ärlig och rättvis ledare som inte gjorde orätt mot någon av sina underordnade.

Där togs de emot med gästfrihet. Efter en speciell händelse som ledde till ännu värre tortyr och förföljelse av muslimerna så fick de än en gång emigrera till Abyssinien. Quraish försökte att få kungen att överlämna de muslimer som fanns i hans land.

Men kungen gick inte med på det. Så muslimerna fick leva ostörda i några år i hans land tills de återvände till Medina. Men muslimerna som fanns kvar i Mekkah blev utsatta för ännu allvarigare och brutalare tortyr än någonsin.

De icketroende började till och med att tänka tanken på att döda Profeten Muhammed ﷺ. Abu Jahl svor på att han skulle ta en stor sten och krossa Profeten Muhammeds ﷺ huvud med den. Uqbah bin Almu'ait försökte att strypa Profeten Muhammed ﷺ när han bad. De skadade honom men de kunde inte döda honom.

Hamzah bin Abdul-Muttalibs Islam

Efter en händelse då Abu Jahl hade skadat Profeten Muhammeds ﷺ huvud med en sten så att det hade börjat blöda, rusade Hamzah till Ka'bah så fort han hade fått reda på det och där fanns då Abu Jahl.

Där försvarade han Profeten Muhammed ﷺ och erkände att han också följde hans religion och meddelade offentligt vad han förkunnade. Senare blev Hamzah en stor styrka för Islam.

Omar bin al-Khattabs Islam

En annan stor händelse var när Omar övergick till Islam tre dagar efter Hamzas övergång. Han var en man med oförfärad mod och beslutsamhet, fruktad och respekterad i Mekkah och en motståndare till den nya religionen innan han själv antog den.

Han var till och med på väg att döda Profeten Muhammed ﷺ. Men efter hans övergång till Islam kunde muslimerna gå ut och visa öppet sin tro och göra sina ritualer på den heliga platsen öppet. Vilket de inte tidigare hade kunnat göra. Muslimerna stärktes mycket när Omar blev muslim.

Quraish förhandlar med Muhammed

Strax efter Hamzas och Omars övergång till Islam så började förtrycket, tortyren och förföljelserna att försvinna. Detta för att icketroende insåg att det inte var någon mening med att utsätta muslimerna för tortyr.

De började istället att förhandla med Profeten Muhammed ﷺ och erbjuda honom vilka som helst världsliga saker, att han skulle få bli chef och till och med kung, bara för att han skulle vara tyst. Men när inget hjälpte så gjorde de istället noggrant upp en plan om hur de skulle döda Profeten Muhammed ﷺ.

De skulle vara tvungna att döda Profeten Muhammed ﷺ på ett sådant sätt att det inte skulle se ut som ett mord. Abu Talib fick misstankar om att de skulle göra något åt Profeten Muhammed ﷺ, så han samlade sina anförvanter från Bani Hashim och Bani al-Muttalib, söner

av Abd Munaf, för att försvara Profeten Muhammed ﷺ.

Allihop, troende och icketroende ställde upp för att skydda Profeten Muhammed, men inte hans bror, Abu Lahab.

Sociala bojkotten

De icketroende vågade då inte döda Profeten Muhammed ﷺ för då skulle deras blod flöda i Mekkah. Så under ett möte bestämde de icketroende sig för att bojkotta stammarna Bani Hashim och Bani al-Muttalib. De bestämde sig för att inte ha några affärsförbindelser med dem.

De skulle inte heller ha interna äktenskap, eller sociala relationer, påhälsningar eller över huvud taget ha någon slags kontakt förrän de lämnade över Profeten Muhammed ﷺ till dem så att de skulle kunna få döda honom. Allt vad de bestämde sig för under mötet hade de skrivit upp och de förvarade dokumenten i Ka'bah.

Den här bojkotten ledde till att stammarna Bani Hashim och Bani al-Muttalib drog sig undan till några dalar som låg nära Mecka. Tillgången till mat avtog nästan helt och människorna i fångenskapet fick gå igenom svåra umbäranden. De icketroende köpte upp all mat som kom till Mekkah för att det inte skulle nå dessa människor som var bojkottade.

Det blev så svårt för människorna som satt i fångenskap att de åt upp hudarna från djuren och de fick äta löv. Människor skrek av hunger. Någon gång kom någon medlidsam människa med mat från Mekkah. Köpte de själva mat så var priserna så orättvist höga att de till slut fick svårt att hitta pengar att köpa mat för.

Abu Talib var mycket bekymrad över Profeten Muhammeds ﷺ säkerhet, så bekymrad att när människorna drog sig tillbaka för att sova så fick Profeten Muhammed ﷺ sova i hans säng tills människorna hade somnat och sedan byta och ta en annan plats.

Abu Talib gjorde allt för att skydda Profeten Muhammed ﷺ mot ett möjligt lönnmord. Men Profeten Muhammeds ﷺ beslutsamhet och hans mod blev aldrig svagt.

Han fortsatte att gå till Ka'bah och be öppet och offentligt. Han tog varje möjlighet till att förkunna budskapet till människorna som kom till Mekkah för att göra affärer eller av andra anledningar. Det här höll på i tre år.

Hisham bin Amr, som brukade att smuggla mat till Bani Hashim på nätterna gick för att träffa Zuhair bin Abi Omayyah al-Makhzoumy för att förebrå den outhärdliga behandlingen av hans farbröder i exil. Denne gick med på att arbeta tillsammans med Hisham och de bildade en grupp som skulle sätta press på att få de människorna som befann sig i exil befriade.

Den här lilla gruppen på fem människor begärde att få pergamenten (papprena) på bojkotten rivna i bitar och förbundet avbrutet på en gång annars skulle de aldrig ge sig innan det blev så. Abu Jahl sa att dokumenten aldrig skulle bli rivna.

Medan han sa detta satt Abu Talib i ett hörn av moskén och såg allt. Abu Talib gick till dem för att tala om att Profeten Muhammed ﷺ hade haft en uppenbarelse där myrorna hade ätit upp nästan allt på pergamenten förutom där det hade stått Allahs namn.

Han sade att han var redo att överlämna Profeten Muhammed ﷺ till dem om Profeten Muhammeds ﷺ ord skulle visa sig vara osanna, annars skulle de återkalla och upphäva deras bojkott. Mekkanerna gick med på detta och tyckte att hans förslag lät sunt.

Al-Mut'ím gick sen för att se pergamenten och där upptäckte han att allt var uppätet och inget fanns kvar förutom Allaahs namn. Så bojkotten upphävdes och Profeten Muhammed ﷺ och de andra människorna kunde återvända hem. Detta var bara ett litet tecken på Profeten Muhammeds ﷺ Profetskap och de otrogna hade en ypperlig chans att se detta nu.

Men även med klara tecken så vände de sig bort och ökade i sin misstro. Profeten Muhammed ﷺ fortsatte att förkunna sin tro och de otrogna fortsatte att förtrycka de troende. Abu Talib fortsatte att skydda Profeten Muhammed ﷺ men blev senare sjuk. De otrogna försökte till en sista förhandling med Profeten Muhammed ﷺ men de ville inte lyssna på honom och tro på hans budskap.

Året av sorg

I månaden Rajab, tionde året av profetskapet blev Abu Talib sjuk och dog, sex månader efter att muslimerna hade fått återvända hem efter bojkotten. Abu Talib dog som en icke troende, som en kaafir. Profeten Muhammed ﷺ hade försökt att göra allt för att han skulle bli muslim men Abu Talib ville inte överge Abdul-Muttalibs religion. Khadijah må Allah vara nöjd med henne dog en liten tid efter Abu Talib.

Hon var då sextiofem år gammal och Profeten Muhammed ﷺ var femtio år gammal när hon

dog. De hade varit gifta i tjugofem år och hon hade varit med om mycket tillsammans med Profeten Muhammed ﷺ, under dessa tio första år av profetskapet.

Profeten Muhammed ﷺ sörjde djupt över hennes död. De otrogna i Mekkah började återigen att tortera och förtrycka de troende i Mekkah. Profeten Muhammed ﷺ förlorade allt hopp om att få tillbaka dem på den rätta vägen.

Muslimerna blev obeskrivligt torterade och outhärdligt förtryckta till den grad att till exempel Abu Bakr flydde ut från Mekkah och ville ge sig iväg till Abyssinien. Men Ibn Ad-Daghanah mötte honom på vägen och avrådde honom att bege sig till Abyssinien.

Han tog med sig Abu Bakr tillbaka till Mekkah under sitt beskydd. Efter Khadijahs död blev Profeten Muhammed ﷺ ensam. Han blev sedan erbjuden att gifta sig med Sawdah må Allah vara nöjd med henne och han accepterade. Sawdah må Allah vara nöjd med henne hade gått igenom många prövningar för Islams skull.

Dawah utanför Mekkah

Profeten Muhammed ﷺ fortsatte att kalla människorna till Islam men nu också utanför Makkah. Profeten Muhammed ﷺ åkte till en stad som hette At-Taif som låg ungefär sextio kilometer utanför Makkah för att kalla människorna där till Islam. Men förgäves.

De jagade bort honom genom att kasta stenar på honom så att det rann ner blod på hans ben. Zaid bin Haritha som hade följt med honom skadades i huvudet. Men Profeten Muhammed ﷺ fortsatte, trots samtliga motgångar att kalla människor till Islam.

Några antog Islam. Abu Dhar al-Ghifan var en av dem. Han gick och sade öppet att han hade blivit muslim. Då skyndade sig hedningarna runtomkring honom och började slå honom.

Han dog nästan, så svårt kunde muslimerna ha det på den tiden för att de älskade och ville tro på Allah.

Al-Isra och al-Mi'raj

Under den sista tiden av Profeten Muhammeds ﷺ tid i Mekkah fick han vara med om

någoting fantastiskt, en himlafärd. Profeten Muhammed ﷺ blev hämtad av ängeln Jibril på en häst och fick uppleva en mirakulös händelse. Han färdades från Mekkah till en moské i Jerusalem.

Där fick han leda Profeterna ﷺ i bön. Efter detta tog ängeln Jibril med honom till himlarna med samma häst. Han färdades genom varje himmel och där fick han träffa olika Profeter ända tills han kom till *Sidrat-al-Muntaha*, till det avlägsnaste lotusträdet.

Där fick han se al-Bait-al-Ma'mur som är som Ka'bah. Där ber sjuttiotusen änglar varje dag och de kommer inte att få återvända dit tills uppståndelsen. Där uppenbarar och påbjuder Allaah Profeten Muhammed ﷺ till att be femtio gånger per dag.

På vägen ner genom himlarna möter han Profeten Mosa och förklarar till honom om bönerna. Profeten Mosa talar om till honom att det kommer aldrig Profeten Muhammeds ﷺ följeslagare att klara av. Så Profeten Mosa ber Profeten Muhammed ﷺ att gå tillbaka och be Allah att minska böernas antal.

Det gör Profeten Muhammed ﷺ och böernas antal minskas till fyrtio stycken per dag. På vägen ner igen möter han Profeten Mosa och han säger återigen att han ska gå tillbaka och be Allah att minska böernas antal.

Än en gång färdas Profeten Muhammed ﷺ upp igen och böernas antal minskas igen. Samma sak upprepas gång på gång tills böernas antal minskas till fem stycken per dag.

Än en gång säger Profeten Mosa till Profeten Muhammed ﷺ att färdas upp igen och få böernas antal minskade. Men den här gången underkastar sig Profeten Muhammed ﷺ och accepterar Allahs vilja.

Trohetslöften

Muslimerna från Medina kom och gjorde trohetslöften till Profeten Muhammed ﷺ. Profeten Muhammed ﷺ skickade Musáb bin Omair al-Ansari till Medina för att han skulle lära människorna om Islam.

Han utförde sitt uppdrag flitigt och framgångsrikt och återvände sedan tillbaka till Makkah för att tala om till Profeten Muhammed ﷺ den goda nyheten om Islams spridning i Medina.

Nästa år kom över sjuttio muslimer från Medina för att utföra ritualerna av pilgrimsfärden till

Mekkah. De undrade om det inte är hög tid att börja försvara Profeten Muhammed ﷺ än att lämna honom helt övergiven. Efter ett hemligt möte lovar muslimerna från Medina att de ska skydda Profeten Muhammed ﷺ .

Detta ledde till att muslimerna nu fick tillåtelse att emigrera till Medina, som började gro och växa till den muslimska stat den en gång skulle bli. Muslimerna som emigrerade utsattes för en stor fara.

De kunde bli rånade och även dödade av de icke troende i början eller i slutet av sin resa till Medina. Med dessa faror i tankarna började muslimerna i alla fall att emigrera till Medina och de icketroende gjorde allt för att hindra muslimerna från att göra det.

Men utan några större resultat, för muslimerna hade snart emigrerat till Medina och till slut fanns bara Abu Bakr , Ali , Profeten Muhammed ﷺ och de hjälplösa muslimer som inte kunde emigrera kvar i Mekkah. Profeten Muhammed ﷺ tillsammans med Abu Bakr och Ali förberedde de viktigaste förberedelserna för emigrationen till Medina, så de väntade bara på tillstånd från Allaah för att få emigrera.

De muslimer som hade emigrerat till Abyssinien kom tillbaka till Medina för att förena sig med muslimerna där. Situationen i Mekkah var utan tvekan kritisk men Profeten Muhammed ﷺ var inte orolig. Tiden hade inte kommit ännu för honom att emigrera.

De otrogna var paralyserade och oroliga av situationen då muslimerna hade emigrerat till Medina och med allt vad det innebar. Så de kallade till ett möte, det allvarligaste mötet någonsin, där de nu planerade att döda Profeten Muhammed ﷺ .

En ung man från varje stam skulle samlas och tillsammans skulle de döda Profeten Muhammed ﷺ , på det sättet så skulle man inte kunna veta exakt vem som hade dödat Profeten ﷺ .

För om en man av dessa män skulle ha dödat Profeten Muhammed ﷺ ensam, så skulle han och hans familj blivit utsatta för hämndaktioner. Men nu efter den här planen så skulle ingen kunna veta vem som skulle ha dödat Profeten ﷺ .

Gabriel blev sänd till Profeten Muhammed ﷺ för att tala om till honom vad Quraisherna hade planerat och att det nu var dags att lämna Mecka. Gabriel talade om exakt vilken tid de skulle emigrera och att Profeten Muhammed ﷺ inte skulle sova i sin egen säng.

Profeten Muhammed ﷺ gick hem till Abu Bakr och arrangerade med honom allt för emigrationen till Medina. När natten kom stod de elva lönnmördarna utanför Profeten

Muhammeds hus. De vaktade hela natten och väntade bara tills morgonen skulle komma och att Profeten Muhammed skulle lämna sitt hus, då skulle de döda honom.

Profeten Muhammed och Ali var inne i huset. Då sade Profeten Muhammed till Ali att han skulle sova i hans säng och täcka sig med Profetens gröna mantel. Profeten Muhammed sade till Ali att Allah skulle skydda honom och att inget skulle hända Ali. Sedan tog Profeten Muhammed lite damm i sin hand, gick ut ur hemmet och kastade dammet mot lönnmördarna och lyckades att gå förbi dem reciterande verser ur Koranen.

Han gick till Abu Bakrs hus och de gav sig av till ett berg som hette Thawr och beslöt sig för att ta skydd där i en grotta. Under tiden stod lönnmördarna och väntade utanför Profetens hus för den rätta tidpunkten att döda Profeten Muhammed.

Då kom någon och sa till dem att han redan hade gett sig iväg. De rusade in till Profetens hus och till deras förvåning hittade de Ali i Profeten Muhammeds säng.

Det här skapade oro i hela staden. Istället för att bege sig direkt till Medina, norr ut, så reste de åt andra hållet, söder ut. Quraisherna tog Ali till Ka'bah, slog honom brutalt och de ville att han skulle tala om var Profeten Muhammed och Abu Bakr var, men förgäves.

Sedan gick de till Asma må Allah vara nöjd med henne, Abu Bakrs dotter och frågade henne om hon visste var de var. Men förgäves. När de stod vid hennes dörr slog Abu Jahl henne så hårt att örhänget gick upp. Quraisherna spärrade av samtliga områden som kunde hjälpa dem att få fast Profeten Muhammed och Abu Bakr.

De placerade ut tungt beväpnade vakter överallt. Ett pris på hundra kameler sattes på var och en av Profeten Muhammed och Abu Bakr. De letade överallt, till och med nära grottan där de gömde sig. Med de hittade dem inte för Allah skyddade dem. De stannade i grottan i tre dagar. Sedan kom Abdullah bin Uraiquit till grottan efter de tre dagarna med två kameler som Abu Bakr och Abdullah hade kommit överens om.

Sedan satte den lilla karavanen igång sin färd mot Quba som låg nära Medina. Det var många som letade och försökte att få tag på den lilla gruppen. En av dem som letade hette Suraqah bin Malik bin Ju'sham som red på en häst. Han var ute efter belöningen.

Han hade hört om en liten grupp på fyra människor som hade syns till på ett speciellt ställe. Han beslöt sig för att förfölja dem i hemlighet så att han ensam skulle få hela belöningen. Med hästen snubblade och han föll till marken. Då drog han lott om han skulle fortsätta att förfölja dem för det brukade araberna göra i sådana situationer. Han fann lottdragningen

ogynnsam.

Men lusten till belöningen fick honom att fortsätta i alla fall. Än en gång snubblade hästen och han ramlade från den men han brydde sig inte. Han fortsatte tills han kom ganska nära Profeten Muhammed ﷺ och hans sällskap. Hästen fortsatte att snubbla och Suraqa föll av hästen hela tiden.

Situationen väckte honom och han förstod att det var en konstant varning från Allaah till honom på grund av hans onda avsikt han hade mot Profeten Muhammed ﷺ. Han närmade sig gruppen med ett ångerfullt hjärta och bad Profeten Muhammed ﷺ om förlåtelse i all ödmjukhet.

Han förklarade till dem om den stora belöningen man skulle få om man tillfångatog Profeten Muhammed ﷺ. Profeten Muhammed ﷺ förlät honom och Suraqa skyndade sig tillbaka till Mekkah för att förstöra för förföljarna av Profeten Muhammed ﷺ och hans nobla sahaba.

Suraqa som först hade varit en fiende hade nu blivit en ärlig troende muslim. På väg mot Medina träffade den lilla gruppen några människor vid olika tillfällen. Ett tillfälle var då när Abu Buraida, som var ute efter belöningen träffade och pratade med Profeten Muhammed ﷺ.

Efter den här pratstunden antog Abu Buraida tillsammans med sjuttio av sina män som var med honom Islam och blev muslimer. När människorna som bodde i Medina fick reda på nyheten om att Profeten Muhammed ﷺ skulle anlända till Medina, kom de ut från Medina varje morgon för att vänta på honom.

Och när den glada nyheten kom att Profeten Muhammed ﷺ äntligen hade kommit så marscherade människorna ut för att hälsa på honom.

Detta var en stor dag i Medina. Någon dag senare anlände Profetens ﷺ fru Sawdah, Profetens ﷺ två döttrar Fatima och Umm Kulthum, Usamah och andra familjemedlemmar av Profeten Muhammeds ﷺ och Abu Bakrs familjer.

Livet i Medina

I tio år blev muslimerna utsatta för obeskrivlig tortyr i Mekkah. Men nu i Medina var livet helt annorlunda. De fick leva i fred och de började att bygga upp den Islamiska staten. Det gick inte över en natt eller på en månad eller på ett år utan det tog tid att bygga upp den.

Invånarna i Medina delades upp i tre grupper: de troende, de otrogna och judarna. Det första som Profeten Muhammed ﷺ gjorde var att bygga en moské. Där kunde man be, lära sig om Islam, man höll råd där och samtliga angelägenheter som berörde muslimerna diskuterades där.

Judarna monopoliserade en stor del av handeln i Medina. Araberna fick betala stora pengar för dessa tjänster. Judarna lånade ut pengar till araberna och tog sedan ränta på de utlånade pengarna. Judarna var väldigt duktiga på korrupktion och att intrigera mellan stammarna för att skapa hat och blodigt våld.

Judarna avskydde de nya förändringarna som skedde och var mycket hatfulla till muslimerna och Profeten Muhammed ﷺ. Men både judarna och de otrogna var för fega och vågade inte visa öppet vad de tyckte om vad som höll på att hända i Medina, i början.

Femhundra kilometer borta i Mekkah fanns ärkefienden Quraish. I tio år hade de terroriserat, bojkottat, plågat och låtit muslimerna få svälta. När muslimerna nu emigrerade till Medina tog de deras land, rikedomar och egendom som fanns kvar i Mekkah.

Muslimernas fruar hölls kvar samt de socialt svaga som brutalt torterades i Mekkah. De bojkottade invånarna i Medina både socialt och ekonomiskt. Med dessa motgångar försökte Profeten Muhammed ﷺ att etablera Islam i Medina och bygga upp den Islamiska staten där. Nästa steg var att göra broderskap i Medina mellan *al-Ansar* (hjälparna) och *al-Mujahirun* (emigranterna).

Profeten Muhammed ﷺ parade ihop en *al-Ansar* och en *al-Mujahirun*. Om någon dog av dem så fick den andra ärva honom. Detta fortsatte tills en vers ur Koranen (8:75) uppenbarades vid slaget vid Badr då arvsrätten ändrades.

Atmosfären av brödrskapet skapade osjälviskhet i muslimernas hjärtan och resultatet av brödrskapet var hälsosamt. Sa'd bin Ar-Rabi , en *al-Ansar* sade till sin *al-Mujahirun* broder Abdur Rahman bin Awf : *Jag är den rikaste mannen av samtliga al-Ansar. Jag är glad att dela min egendom lika med dig. Jag har två fruar. Jag är redo att skilja mig från en av dem och efter hennes iddah period kan du gifta dig med henne.*

Men Abdur Rahman ville inte acceptera någonting, varken egendom eller hem. Han välsignade sin broder och sade: *Du kan vara snäll och ta mig till marknaden så att jag själv kan göra min förmögenhet med mina egna händer.* *Al-Ansar* var extremt generösa mot sina bröder i religionen.

Profeten Muhammed ﷺ tyckte att det var viktigt att muslimer och ickemuslimska stammar skulle ha vänskapliga relationer. Profeten Muhammed ﷺ ville att allihop som bodde runt omkring Medina skulle vara med på dessa överenskommelser, för att inte oislamiska traditioner skulle smyga sig in och skada det nya samhället, det mest underbara och hedervärda samhället i historien som han ville grunda.

Profeten Muhammed ﷺ lärde också muslimerna moral, nobla värden och ideal så att de skulle bli modeller för senare generationer att kopiera. Strax efter att muslimerna hade emigrerat till Medina och när Profeten Muhammed ﷺ visste att de Islamiska pelarna i det nya Islamiska samhället var grundade, så ville han grunda stadiga och klart fastställda kontakter med icke muslimerna.

Allt detta ville Profeten ﷺ göra för att föreskriva fred, säkerhet och framgång till hela mänskligheten och få känslan av samband och harmoni i sin region.

De närmaste människorna till Medina var judarna. De visade inte ett dugg av sin fientlighet i början, även om de inte tyckte om det som hänt. Profeten Muhammed ﷺ beslutade att stadsfästa en överenskommelse med dem vad gällde frihet till tro och egendom. I den stod det bland annat:

Att judarna får ha sin religion, muslimerna sin, om judarna eller muslimerna skulle bli attackerade av någon annan grupp så skulle den andra gruppen hjälpa till, om det uppstod något problem så skulle Allah och Profeten Muhammed lösa problemet.

Efter den här överenskommelsen blev Medina en förbunden stat med Profeten Muhammed ﷺ som dess ledare. För att sprida zonen av fred och säkerhet så fortsatte Profeten Muhammed ﷺ att göra liknande överenskommelser med andra stammar som bodde runt omkring hans stat.

Quraisherna var förargade över att han hade lyckats fly och de var avundsjuka på hans växande makt i Medina. De muslimer som fanns kvar i Mecka blev övervakade av Quraisherna och de trakasserade dem på vilket sätt som helst. De skickade också ett brev till muslimerna i Medina och hotade att döda dem, så de blev tvungna att börja vakta Profeten Muhammeds ﷺ hus tills Allah uppenbarade versen 5:67, att Allah skyddar Profeten Muhammed ﷺ mot människorna.

Det var inte bara Profeten Muhammeds ﷺ liv som var ett mål för de icke troende, utan hela den muslimska Ummah. Quraisherna smorde aggressiva och onda planer mot muslimerna.

Då gav Allah muslimerna tillåtelse att gå i strid med de icketroende.

Det var nu som muslimerna började med militära aktioner. Först skickades patruller som tog reda på vägarna runt Medina och Mecka. De byggde också upp allianser med stammarna runtomkring.

Profeten Muhammed ﷺ ville inskräpa för de icketroende och för judarna i Medina och beduinerna i dess närhet att muslimerna hade blivit för starka för att bli attackerade utan ett straff som följd för de som skulle göra det. Nu skickades muslimerna ut för att göra militära uppdrag och för att fånga in karavaner. Efter ett tag fick muslimerna order av Allah att gå ut i krig.

Slaget vid Badr

Muslimerna lade sig för att lurpassa på en karavan som skulle komma från Syrien med Abu Sufyan som dess ledare. Karavanen hade en stor summa pengar med sig.

Muslimerna var cirka trehundra stycken. De skulle överfalla karavanen för att ta tillbaka egendom och rikedom som de hade blivit tvingade att lämna kvar i Mekkah, efter att de hade emigrerat till Medina. Den muslimska armen var inte väl utrustad eller tillräckligt förberedd.

De hade bara två hästar och sjuttio kameler. När Quraisherna fick reda på vad muslimerna höll på att göra så samlades nästan samtliga män, förutom Abu Lahab, för att slåss mot muslimerna. De var ett tusen trehundra soldater.

Hundra stycken av dem var på hästrygg och sexhundra av dem hade en utrustning på sig och de hade med sig massor av kameler. De brann av ilska och hade en fruktansvärd lust för hämnd. När den Mekkanska armen var på väg fick de ett meddelande där Abu Sufyan bad dem att gå tillbaka hem, för att karavanen hade kommit undan muslimerna.

Den Mekkanska armen visade också då en önskan att återvända till Mekkah igen. Men Abu Jahl övertalade nästan allihopa att fortsätta mot Badr, förutom trehundrastycken män som återvände tillbaka till Mekkah.

De som stannade kvar ville straffa muslimerna och hindra dem från att fånga deras karavaner och de ville visa araberna runt omkring att Quraisherna fortfarande hade övertag och överlägsenhet i området. Armen med nu cirka tusen soldater fortsatte mot Badr där de

slog läger.

När den muslimska armen fick reda på det blev de rädda att den mekkanska armen skulle anfalla Medina. Detta i så fall kunde innebära stora konsekvenser för muslimerna.

Profeten Muhammed ﷺ hade ett möte med sina män. Vissa muslimer började att vackla, de tänkte på den hemska sammandrabbningen med Mekkas arme. Profeten Muhammed ﷺ informerade om allvaret i situationen och frågade dem om råd.

Abu Bakr var den första att tala om att följa Profetens ﷺ order, det gjorde även Omar . Då stod al-Miqdad bin Amr upp och sade: *"Vi är med dig. Vi ska inte säga som Israels barn sa till Mosa: "Gå du och din Gud och slåss, vi ska stanna här." Utan vi ska säga: "Gå du och din Gud och slåss och vi ska kämpa med dig."* Dessa tre män som hade talat var från emigranterna som var en liten del av armen.

Profeten Muhammed ﷺ ville också höra vad al-Ansar hade för åsikt eftersom de var majoriteten av soldaterna. Al-Aqabah löftet som de tidigare hade gjort innebar att de inte behövde slåss utanför deras territorium.

Profeten Muhammed ﷺ sade: **"Ge mig råd mina män."** Sa´d bin Mu´adh stod upp och sade bland annat: *"Vi kommer att villigt lyda dig i vadhelst du kommenderar oss och led oss vänligt till slagfältet i Allaahs Namn."* Profeten Muhammed ﷺ var imponerad av uppoffringen som hans sahaba visade i den här kritiska situationen. Nu kunde kriget börja.

Båda sidor närmade sig varandra och striden började. Muslimerna kämpade modigt och Mekkanerna fick utstå många nederlag under detta krig. Allah sände ner ett tusen änglar för att hjälpa muslimerna och Profeten Muhammed ﷺ såg ängeln Gabriel på sin häst (ett sto). När Abu Jahl, ärkefienden och tyrannen, såg vad som höll på att hända försökte han att uppmuntra sina män med samtliga medel för att få dem att strida, men till ingen nytta.

Abu Jahl övergavs och lämnades ensam väntande på döden. Två al-Ansari ungdomar hade en önskan att få döda Abu Jahl. De frågade Abdur-Rahmen bin Awf om han kunde peka ut Abu Jahl för dem. När de såg honom, rusade båda fram till Abu Jahl och utan tvekan stack ner honom med sina svärd och gjorde slut på honom. Ibn Mas´ud såg Abu Jahl ligga för döden och gick fram till honom. Även i det tillståndet var Abu Jahl arrogant och förolämpade Ibn Mas´ud .

Det slutade med att Abdullah bin Mas´ud högg av honom huvudet och tog med sig huvudet till Profeten Muhammed ﷺ . När han visade upp huvudet för Profeten Muhammed ﷺ , började

han att prisa Allaah. Muslimerna vann slaget.

Fjorton muslimer och sjuttio kaafir dödades och många kaafir togs till fånga. Profeten Muhammed ﷺ gick runt på den tredje dagen bland de döda icke troendena.

Han stod över kropparna av tjugofyra stycken ledare av Quraish, nämnde dem vid namn och sade bland annat till dem att de skulle ha trott och lytt Allaah och Hans Budbärare.

Omar bin Khattab frågade Profeten Muhammed: *O Allahs Budbärare! Varför pratar du med kroppar utan någon själ i?* Profeten Muhammed ﷺ svarade: **Vid Honom i vars hand är Muhammeds själ! Du kan inte höra mig vad jag säger bättre än vad de kan.**

De icketroendena led en stor förlust och de flydde tillbaka till Mekkah. Först trodde inte människorna i Mekkah att de hade förlorat slaget men efter ett tag så förstod de det.

När Abu Lahab fick reda på det så gav han utlopp för sina förbittrade känslor över vad som hade hänt och misshandlade Abu Rafi, som var en muslim. Umm al-Fadl en muslimsk kvinna som blev mycket förbittrad över Abu Lahabs uppförande slog honom med en stock och krossade hans huvud. Sju dagar senare så dog han av sina sår.

Muslimerna i Mekkah var däremot lyckliga över nyheten. De väntade in Profeten Muhammed ﷺ till Medina för att få gratulera honom till segern som Allaah hade skänkt honom. Fångarna behandlades väl. Profeten rådfrågade Abu Bakr och Omar ibn al-Khattab om vad man skulle göra med fångarna. Abu Bakr tyckte att man skulle begära lösen för dem och Omar tyckte att man skulle döda dem. De blev till slut så att man begärde lösen för dem och lösensumman blev mellan tusen och fyra tusen dirham.

Nederlaget var en stor skam och sorg för mekkanerna. De brann av förnedrelse och ville hämnas över deras förluster. Muslimerna fick vara med om motgångar då till exempel stammar kom och frågade Profeten Muhammed ﷺ om han kunde skicka lärda män i Koran för att lära stammarna om religionen, men bröderna blev i själva verket avrättade på grymma tillvägagångssätt.

Judarna började bidra med vad de kunde för att förstöra för muslimerna i fortsättningen. De skapade intriger och problem mellan människor. Slaget vid Badr var det första slaget som muslimerna utkämpade och vann med Allaahs vilja. Muslimerna krigade sedan mot judar och tvingade dem till slut att lämna Medina på grund av deras vidriga komplotter och problem de ställde till med.

De erövrade sedan Mekkah, vilket var den största erövringen för muslimerna och de utkämpade många krig för att sprida Islam till andra länder. Det finns många fantastiska berättelser om hur modiga muslimerna var i de olika krigen. Men de finns inte med i den här berättelsen.

Islams framgång och inflytande

Islam spreds över hela Arabien. Allt det dåliga från jahiliyah försvann. Överallt fanns *La ilähä illa Allaah*. Man kunde höra adhan fem gånger per dag till bönen. Människorna och stammarna förenades genom dyrkan till Allaah. Det fanns inga förtryckare eller förtryckta.

Inga mästare eller slavar. Inga angripare som utövade angrepp. Samtliga människor var slavar till Allaah som underkastade sig Allaahs vilja.

Det fanns social rättvisa och mänsklig enighet. Mentaliteten hos människorna hade blivit tillrättavisad och renad från det korrupta. Slaveriet, orättvisorna, extravagant lyx, depression, otro, dyrkan av människor och många andra dåliga saker förändrades med Islam.

Islam befriade samhället från smutsen, upplösningstillståndet, orättvisorna och grymheten, åtskiljandet mellan människor, prästerskap och styrande diktatorer. Allt förändrades med Islam. Islam satte upp en värld med fasta och rena grundregler.

Den baserades på verklighet, rättrådig uppbyggnad, frihet och förnyelse, sanning, tro, värdighet och mycket mer. Aldrig hade historien i Arabien varit så religiös, fromt gudfruktig och lysande som under den här speciella tiden.

När Profeten Muhammed ﷺ hade förkunnat och fullbordat budskapet och grundat ett nytt samhälle med Allaahs lag, så visste han att hans tid på den här världen var på väg att ta slut.

Profeten Muhammeds bortgång ﷺ

Han åkte på sin sista pilgrimsresa, Hajj och höll tal till folkmassorna. På måndag den tjugonionde av Safar i det elffte året av Hijra, började han bli sjuk.

En judisk kvinna hade förgiftat en maträtt som hon hade bjudit till Profeten Muhammed ﷺ och

hans sahaba. Under elva dagar ledde han muslimerna i bön. När sjukdomen blev värre så frågade han sina fruar var han skulle vara.

De sade att han fick vara var han ville. Han ville vara i Aishas må Allah vara nöjd med henne rum. Där stannade han sin sista vecka i livet. När han kände sig bättre höll han tal och varnade människorna från att göra hans gravplats till ett ställe av dyrkan.

Sedan välkomnade han människorna till att gengälda, alltså att betala tillbaka några som helst kränkningar som han orättvist hade tillfogat någon människa genom att säga:

”Om jag någonsin har pryglat någons rygg så erbjuder jag min rygg så att han kan hämnas på mig. Honom vars ära jag har kränkt offerar jag min ära att kränka så att han kan hämnas på mig.”

Han fortsatte att tala till människorna under sina sista dagar. Fyra dagar innan han skulle dö blev han så sjuk att han inte kunde gå ut i moskén. En eller två dagar innan hans död kände han sig alla fall så stark att han kunde gå och leda människorna sittande i bön.

På måndag vid morgon bönen var människorna förvånade att se Profeten Muhammed ﷺ resa gardinen från Aishas må Allah vara nöjd med henne rum.

Han tittade på dem medan de bad och han log. Han skulle inte leva till nästa bönetid. På förmiddagen ville han se al-Hasan och al-Husáin. Han ville också se sina fruar.

Sedan blev smärtan svår. Profeten Muhammed ﷺ dog i Aishas famn. Han dog måndagen den tolfte av Rabi al-Awwal, elfte året av Hijrah. Han var sextiotre år gammal när han dog.

Profeten Muhammeds egenskaper och sätt □

Ingen man i hela världen har blivit så ärad och älskad som Profeten Muhammed ﷺ. De som kände honom var fascinerade och förtjusta i honom. Människornas hedrande, hängivenhet och aktning för Profeten Muhammed ﷺ var unik och makalös.

De var redo att offra sina liv för honom. Umm Ma´bad al-Khuzaiyah, den kvinnas tält som Profeten Muhammed ﷺ passerade förbi under sin hijra från Mekkah till Medina, beskrev Profeten Muhammed ﷺ till sin man med dessa ord: *Han var oskuldsfullt begåvad och hade ett brett ansikte. Hans sätt var fint. Hans mage hängde inte och på hans huvud fanns håret kvar.*

Han hade svarta attraktiva ögon.

Hans hår var glansigt och svart, benägen till lockigt och det var långt. Hans röst var extremt kommenderande. Hans huvud var stort, välformat med en smärt nacke. Hans uttryck var tankfullt och begrundande, fridfullt och förädlad.

Man fascinerades av honom på avstånd men så fort han kom nära så förändrades fascinationen till tillgivenhet och respekt. Hans uttryck var mycket behagligt och tydligt. Hans språk var välutalat och fri från överflödiga ord. Han var varken för lång eller för kort.

Han var alltid omgiven av sina sahaba. Så fort som han sa något så lyssnade människorna med odelad uppmärksamhet och så fort som han utfärdade någon befallning så tävlade de med varandra för att få göra den. Han var en mästare och en befälhavare. Hans yttranden var märkta med sanning och uppriktighet, fri från samtliga former av falskhet och lögn.

Profeten Muhammed ﷺ beskrevs också med följande ord: Hans leder och delar var snarare stora. Han hade tjocka handflator och tjocka fingrar och tår. Han hade profetskapets sigill mellan sina axlar. Hans tal var pålitligt.

Ali bin Abi Talib beskriver honom bland annat med följande ord: Allaahs Budbärare ﷺ var varken överdrivet lång eller extremt kort. Han var av medellängd bland sina vänner. Hans hår var varken lockigt eller vågigt. Det var mitt emellan.

Ansiktet var tämligen runt. Han hade svarta och stora ögon med långa ögonfransar. Hans leder och axlar var snarare stora. Han hade tjocka handflator och tjocka fingrar och tår.

När han vände sig om vände han hela kroppen. Profetskapets sigill hade han mellan sina axlar. Han var den mest generöse och den modigaste av dem allihopa.

Kharijah bin Jaid sade bland annat om honom: Profeten Muhammed var den mest ärade bland de med vilka han satt. Han satt mest tyst och pratade sällan när det inte var nödvändigt. Han vände sig bort från dem vars prat var oförskämt eller oartigt.

Hans skratt var inte mer än ett leende. Han beskrivs också med följande ord: Hans tal var pålitligt. Han var den mest lätthanterligaste människan och den mest fogligaste kompanjonen. Såg man honom oväntat så fruktade och vördade man honom.

Den som gjorde bekantskap med honom tyckte om honom. Han såg bra ut och hade den mest vackraste ansiktet och den bästa karaktären.

Någon beskrev honom som att när man såg honom så var det som om solen sken. Profeten Muhammed ﷺ var en exemplarisk man i hans perfekta sätt och nobla egenskaper, ingen kunde mäta sig med hans anlag för ädelhet, ärlighet, pålitlighet och avhållsamhet: Enhälligt och obestridligt erkänd även av sina fiender.

Han var alltid bekymrad över människorna. Han var snäll mot djuren. Han delade alltid rikedomarna med sina sahaba. När han blev arg så blev hans ansikte rött. Hans svett luktade bättre än den bästa parfymen. Han var tålmodig, uthållig och förlåtande.

Hans gästfrihet och generositet var makalös. Han nekade aldrig någonting som han blev tillfrågad om. Hans mod, bistånd och kraft var märkbar.

Han var den mest modige. Han flydde inte från fienderna på slagfältet och vände ryggen till. Han var den mest blygsammaste och den förste att sänka sin blick. Han stirrade inte på någons ansikte. Han sänkte alltid sin blick.

Han var den mest rättvise, anständige och sannfärdige i sitt tal och den hederligaste av dem allihop. Han kallades för al-Ameen innan sitt Profetskap. I jahiliya brukade människorna vända sig till honom om utslag och konsultation.

Även fienden sade till honom: *"Vi kallar dig inte för en lögnare, men vi tror inte på det som du har kommit med."* I Koranen står det att de förnekade inte honom men de förnekade verserna i Koranen. Han var långt ifrån arrogant eller stolt.

Han förbjöd människorna att stå upp inför honom i hans närvaro. Han hälsade på de fattiga. Om en slav bjöd honom så accepterade han inbjudan. Han satt bland hans vänner som om han var en vanlig man precis som de själva. Han lagade sina skor, sydde eller lagade sina kläder och gjorde vad andra vanliga män gjorde i sina hus. Trots allt, så var han en människa som andra.

Han var den mest sannfärdige i sina löften. Han var den mest barmhärtige, älskvärdaste och snällaste till samtliga människor. Hans sätt att leva var det enklaste sättet. Han kände sig inte överlägsen andra, inte ens över sina slavar beträffande i mat och kläder.

Den som serverade honom blev själv serverad av honom också. Han klagade aldrig på sina tjänare genom att ens säga "usch" eller att klaga på sina betjänter om de hade gjort något eller lämnat något ogjort.

En gång så reste han med sina sahaba. När det var dags att förbereda maten så frågade han dem om de kunde slakta ett får. En man sade: *Jag slaktar den.*

En annan sade: *"Jag tar bort skinnet."* En tredje sade: *"Jag ska laga den."* Varpå Profeten Muhammed sade: *"Jag kan samla ved till elden."*

De sade: *"Nej! Vi vill bespara dig det arbetet."* Profeten Muhammed svarade: **"Jag vet att ni kan göra det för mig, men jag hatar att bli privilegierad. Allah hatar att se en av sina slavar bli privilegierad före andra."** Så han gick och samlade ved.

Han pratade bara när det var nödvändigt. Han kontrollerade sitt humör och blev inte arg och det inte var nödvändigt. Han blev aldrig arg för sin egen skull eller hämnades tillbaka. Det var för Allahs helighet och religion som han alltid föreföll arg.

Profeten Muhammed ﷺ var alltid gladlynt, hade ett behagligt humör och var mild. Han var aldrig oförskämd, ohyfsad, högljudd eller oanständig. Han var ej heller förebrående eller prisande, nedsättande, eller sökte efter fel och brister hos andra människor.

När han talade så lyssnade människorna uppmärksamt med böjda huvuden. De pratade bara när han var tyst. Han skrattade åt det som de andra skrattade åt och beundrade det som de andra beundrade. Han hade den högsta graden av mänsklig perfektion.

Dessa egenskaper och kvaliteter som är nedskrivna här, är bara en liten del av hans personlighet och karaktär, som fick människornas hjärtan att komma närmare honom och älska honom. Han var den bästa människan som Allah har skapat.

